

Ahmet Altan'ın uzun bir aradan sonra yazdığı yeni romanı 'Son Oyun'un ilk baskısı 2 saatte tükendi.

Ahmet Altan'ın Everest Yayınları'ndan çıkan ve ilk baskısı 100 bin adet basılan kitabı piyasaya çıktığı sabah tükendi. Kitap, okurlardan ve kitabevlerinden yüksek miktarlarda sipariş almaya devam ederken ikinci 100 binlik adetlik baskının 3 Nisan Çarşamba günü piyasaya sürüleceği belirtildi.

Taraf Gazetesi Genel Yayın Yönetmenliği'nden kitabı dolayısıyla ayrılan Ahmet Altan, romanı üç ay gibi kısa bir sürede yazdı.

408 sayfadan oluşan kitabın birinci bölümü şöyle...

Kasaba uyuyordu.

Büyük şehirlerde daima uyanık birileri vardır ama kasabalarda herkes aynı zamanda uyur, bunu buraya geldikten sonra öğrendim.

Kasabanın tek büyük caddesinde görkemli bir heykel gibi duran okaliptüs ağacının altındaki banka oturdum, eski usul, üstünde çizikler, bıçakla kazınmış isimler hatta bir kalp resmi bulunan, aralıklı bir şekilde dizilmiş koyu kahverengi kalın tahtalardan yapılmış bir banktı.

Bu kasabaya geldiğimden beri buraya oturmayı hep istemiştim ama bunu bu geceye kadar hiçbir zaman yapamamıştım.

Sırtımı banka dayadım.

Başımı gökyüzüne doğru kaldırdım.

Herkes uyuyordu ve herkes aynı anda rüyalar görüyordu.

Gökyüzüne doğru bakarken bütün evlerden, pencerelerden, bacalardan, kapılardan rüyaların çıkarak yükseldiğini, bulutumsu bir beyazlığın içinde rengârenk insanların konuştuğunu, güldüğünü, haykırdığını, seviştiğini, kadife perdeli tiyatro sahnelerinin, ahırların, karanlık sokakların, oturma odalarının, pazar yerlerinin, sahillerin içinde kıvrıla büküle birbirlerine dokunduklarını, bir atın kişnediğini, iki kadının öpüştüğünü, bir çocuğun ağlayarak koştuğunu, altın sikkeleriyle dolu bir hazineyi, bir bıçağın parladığını, değişik rüyalarda bazen aynı adama ya da kadına rastlandığını, insanların başkalarının rüyalarında çoğaldığını gördüm.

Kasabanın rüyalarını seyrettim. Sarhoş değildim ya da içkiden sarhoş değildim.

Biraz önce birini öldürmüştüm. Bunu bir rüya gibi hatırlıyordum.

Hatırladığım çok fazla bir şey yoktu aslında, kolumu hatırlıyordum, vücudumdan ayrı bir parça gibiydi, elim kolumdan uzaklaşmıştı, bir tabanca tutuyordu, tetiği çektiğimi hatırlamıyorum, tabancanın sesini duydum yalnızca, sonra karşımdaki bir şey söylemek ister gibi ağzını açmış, yüzünü buruşturmuş, bir kolunu havaya kaldırmış, diğerini karnına bastırmıştı, dizlerinin üstüne yıkıldığını gördüm, hiç kan görmedim. Cinayet işleyenlerin ne hissettiğini bilmiyorum, ben o anda derin bir kasılmayla birlikte neredeyse vücudumun her yerinde korkuyu hissetmiştim, daha önce hiç böyle bir korku yaşamamıştım, vücudum, etim, damarlarım korkmuştu, sonra sanki bir uykuya daldım.

Evden çıkıp yürüdüm.

Galiba hiçbir şey düşünmedim.

Bu banka gelip oturdum.

Tanrı'nın kötü ve savruk bir romancı olduğunu düşünüyorum.

Yarattığı bütün insanlar arasındaki ilişkileri tesadüfler üstüne kuran, olayların sıkıştığı bölümleri tesadüflerle çözen bir romancıya iyi bir romancı demem ben.

Ama Tanrı'nın yarattığı vahşi bir mizahla süslenmiş bu hayatta tesadüflerden başka bir şey yok.

Tesadüfleri çıkardığınızda hayat bitiyor.

Buralı değilim ben.

Uzaklardan, büyük bir şehirden geldim.

Bir cinayet romanı yazmak için geldiğim kasabada ben bir cinayet işlediysen eğer, bunu Tanrı'nın tesadüflerindeki savruk insafsızlığa ve alaycılığa bağlamamdan daha doğal ne var?

Bütün kasaba rüya görüyor.

Bir ben uyanığım ama uykuda gibiyim.

Bütün hikâyeyi anlatacađım.

Ben yazmadım bunu, Tanrı yazdı, onun için böylesine aldırılmaz, böylesine inanılmaz ve böylesine vahşi. (t24.com.tr)